

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.K. , t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, *zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Praha, Sevastopolská 378/16* , proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.02.2017, č.j. OAM-25/LE-LE05-LE05-PS-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 27.2.2017 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 4. 6. 2017.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný fakticky z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentaci zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je zjevně nesmyslné a nepřijatelné. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: „*Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze*

v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy historie.

Prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je pouze to, že žalobce nevycestoval v době určené rozhodnutím o vyhoštění, přičemž se ovšem nijak nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný tak nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění.

Žalobce se ostatně dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie v domnění, že se na území České republiky nachází legálně, a hodlal si nechat vystavit potvrzení o vedení řízení o kasační stížnosti, o čemž byl mylně informován svým tehdejším právním zástupcem. Jelikož žalobce pobýval před svým zajištěním na území České republiky právě na základě výjezdních příkazů prodlužovaných s ohledem na probíhající řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění, neexistuje sebemenší důvod domnívat se, že by snad žalobce hodlal mařit jakékoliv správní řízení (včetně řízení o udělení mezinárodní ochrany), skrývat se, anebo neposkytnout potřebnou spolupráci žalovanému.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést následující: „*Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391*

v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“

Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016, po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce (tj. žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014). Bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany a nebude spolupracovat s žalovaným, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud by jej pak soud považoval za přezkoumatelné, zdůraznil žalobce, že v jeho případě bylo zřejmé, že není dán důvod k neuložení zvláštních opatření, jelikož je zřejmé, že žalobce dlouhodobě spolupracuje s příslušnými orgány cizinecké policie, nehodlá se skrývat a mařit jakéhokoliv správního rozhodnutí, přičemž zvláštní opatření je bezesporu možné i realizovat (to ostatně nezpochybnila ani žalovaná), tudíž jeho zajištění je nezákonné.

Pro úplnost žalobce poukazoval na to, že velmi podobným případem se nedávno zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016-21, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu, poté co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Žalovaný odůvodnil svůj postup toliko poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29. Uvedený rozsudek se týkal zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, a nikoli zvláštních opatření podle zákona o azylu, které se staly součástí zákona o azylu až na základě novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015, tj. více než rok po vydání předmětného judikátu. S poukazem na shora uvedené se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo ještě možné označit za dostatečné, byť na samé hranici přezkoumatelnosti. Je naopak třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek

důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71). Právě v podrobnosti odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření v žalobou napadeném rozhodnutí shledal Nejvyšší správní soud nutnost uzavřít odlišně než v žalovaným zmiňované věci sp. zn. 7 Azs 185/2016. Sám krajský soud shledal dostatečnost odůvodnění k této otázce jako hraniční. Nejvyšší správní soud musel stěžovateli přisvědčit i v konfrontaci s obsahem kasační stížnosti, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobstojí. Zejména v konfrontaci s argumentem, že se stěžovatelka dobrovolně dostavila na policejní pracoviště s (tvrzeným) úmyslem řešit svoji pobytovou situaci. Je třeba, aby žalovaný přezkoumatelně vysvětlil proč (např. se zřetelem ke zjištění o dosavadním pobytu stěžovatelky na území ČR) nelze využít zejm. opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Takový požadavek na odůvodnění správního rozhodnutí rovněž konvenuje v mezidobí vydanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, čj. 1 Azs 168/2016 - 37.“

Jelikož tedy žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně, bez potřebné individualizace jeho případu, s odkazem na nepřiléhavý, a navíc již překonaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný uvedl, že nerespektování uloženého správního vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR. Žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu až v kontextu s reálně hrozícím správním vyhoštěním po jeho zajištění Policií ČR dne 10. 2. 2017. Z takového jednání žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz dřívější nerespektování uloženého správního vyhoštění). Cizinec je navíc od 7. 2. 2017 do 8. 2. 2018 veden v Evidenci nežádoucích osob. Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, **nedává dostatečnou záruku**, že by v průběhu azylového řízení žalobce spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný správní orgán dostatečně zdůvodněno v napadeném rozhodnutí na str. 3 - 4. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na

předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložením zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č.j. 7 Azs 185/2016 – 23). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce (především nerespektování uloženého správního vyhoštění), ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky a to: **1)** Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. **2)** Dále 3 musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že mu byla uložena rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí o jeho vyhoštění nerespektoval a svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného je v případě pana žalobce dáno. **3)** Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný měl za to, že všechny tři podmínky v případě pana žalobce jsou naplněny a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledával jako nedůvodné.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 10. 4. 2017 žalobce uvedl, že žalovaný se neztotožnil s žalobním bodem, jenž spočíval v námitce nesprávného a nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Ve zbylé části vyjádření se žalovaný soustředil výlučně na rekapitulaci důvodů, pro které přistoupil k zajištění žalobce na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy zejména údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, spočívající v tom, že žalobce svoji žádost o mezinárodní ochranu měl podat pouze s účelem zmařit nebo oddálit výkon správního vyhoštění po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

Žalobce připomněl, že ve své žalobě nikterak nepolemizoval s údajnou účelovostí žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž nepovažoval za správné vyhodnocení údajné nemožnosti využití zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalovaný však ve svém vyjádření pouze uvedl, že údajná nedůvěra vůči žalobci a obava z toho, že bude

pokračovat v hrubém porušování českého právního řádu, pramení z toho, že si měl být svého nelegálního pobytu na území České republiky vědom, aniž by blíže reagovala na žalobcovu podloženou argumentaci spočívající v tom, že byl zajištěn v době, kdy se snažil zajistit si vydání výjezdního příkazu a svůj legální pobyt na území České republiky odvozoval z podané kasační stížnosti ve věci vyhoštění, o níž byl nesprávně informován svým právním zástupcem.

Žalobce připomněl, že k otázce zákonnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se již vyslovil příslušný Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 1 A 16/2017-28 ze dne 27. 3. 2017, jímž rozhodnutí příslušného správního orgánu (Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-49545-21/ČJ-2017-000022 ze dne 10. 2. 2016) zrušil právě pro nesprávné posouzení údajné nemožnosti využití zvláštních opatření.

Žalobce dále poukazoval a to, že a maiori ad minus, lze konstatovat, že nezákonnost zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro nesprávné posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců fakticky implikuje nezákonnost následného zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to především z toho důvodu, že alternativní opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu jsou jednoznačně méně náročná (žalovaný je povinen žadatelům o mezinárodní ochranu zabezpečit ubytování a další životní potřeby, tudíž tito nemusí prokazovat, že jsou schopni legálně financovat svůj pobyt) a zároveň z logiky věci je nepochybné, že motivace mařit řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je řádově nižší než motivaci mařit výkon správního vyhoštění, neboť status žadatele o azyl cizinci zabezpečuje legální pobyt na území České republiky a jen těžko lze hledat motivy, proč by cizinec měl takové řízení mařit, čímž by se o kýžený legální – byť dočasný – pobytový status na území České republiky připravil.

Žalobce trval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli ústní jednání k projednání věci do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost*

o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval za nesmyslné a nepřijatelné.

Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že se dne 9. 2. 2017 dostavil na OPKPE Praha a předložil svůj cestovní doklad, nepředložil však žádný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR. Následnou lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že mu bylo dne 28. 7. 2016 správním rozhodnutím OPKPE Praha č. j. KRPA-275752/ČJ-2016- 000022, které nabylo právní moci dne 21. 10. 2016, uloženo vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen EU) na dobu 1 roku, přičemž lhůta pro vycestování byla stanovena na 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Jelikož žalobce podal proti rozhodnutí odvolání ještě žalobu k Městskému soudu v Praze, nebylo rozhodnutí o vyhoštění vykonatelné, až do zamítnutí této žaloby dne 9. 1. 2017. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, a to opakovaně, a svým jednáním navíc mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, které mu

bylo uloženo. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 10. 2. 2017 žalobce sdělil, že do ČR přicestoval asi před dvěma lety za prací, vlastnil zaměstnaneckou kartu, která mu však byla minulý rok zrušena a následně mu bylo uloženo správní vyhoštění. Uvedl, že věděl, že jeho odvolání i následná žaloba byly zamítnuty, nevěděl však, že již běží lhůta k vycestování. Žádost o mezinárodní ochranu si žalobce podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění, a poté co byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR a také jeho účelové jednání, spočívající v podané žádosti o mezinárodní ochranu, které ani žalobce nespornuje.

V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jeho jednání bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud k výše uvedené námitce konstatuje, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu.

Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

Správní orgán při posuzování, zda by bylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, dle názoru soudu svůj závěr o jejich nepoužití dostatečně odůvodnil a nemůže být bráno k tíži správního orgánu, že použil podobnou argumentaci k neuplatnění zvláštních opatření, jako při posuzování naplnění podmínek pro zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když se jednalo o stěžejní skutečnosti.

Soud se tedy ztotožňuje s postupem žalovaného, který po dostatečném vyhodnocení, zda by bylo v případě žalobce zvláštní opatření účinné, od jeho užití upustil. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, co žalovaného vedlo k daným závěrům.

Žalobce odkázal na čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU a uvedl, že zákon o azylu musí být vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51.

Zdejší soud k tomuto uvádí, že rozhodnutí správního orgánu bylo zcela v souladu s čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU. Soud se ztotožňuje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který uvedl žalobce, ale je nutné poukázat na to, že správní orgán se dle názoru soudu dostatečně vypořádal a posoudil, zda by v jeho případě bylo uložení zvláštních opatření účinné. Soud má za to, že správní orgán dospěl k závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření až po konkrétním a individuálním posouzení situace, v níž se žalobce nachází. Soud se tedy zcela ztotožňuje s rozhodnutím správního orgánu a vzhledem k tomu shora uvedenou námitku nepovažuje za důvodnou.

K tvrzení žalobce, že v případě řízení o udělení mezinárodní ochrany je zájmem žadatele plně spolupracovat s žalovaným, aby si tak zabezpečil legální pobyt na území ČR, soud uvádí, že žalobcem předestřený zájem pobývat na území ČR v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jak žalovaným, tak i zdejším soudem jako účelová, nezavdává věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce za dobu svého pobytu vědomě a opakovaně porušoval právní řád České republiky. Proto soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Žalobce namítal, že jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je to, že žalobce nevycestoval v době určené rozhodnutím o vyhoštění.

Soud se ztotožňuje s názorem, který ve svém rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvedl *„Z postupu jmenovaného je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR a pracovat zde, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany“*.

Soud dále uvádí, že správní orgán se dostatečně vypořádal, zda by bylo uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu účinné. Správní orgán uvedl, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce pobýval na území České republiky 2 roky a žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal, až po jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nepochybně dříve měl a jeho jednání bylo vyhodnoceno jako účelové.

Žalobce po celou dobu svého pobytu na území České republiky mohl podat žádost o mezinárodní ochranu. To učinil, až po jeho zadržení v zařízení pro zajištění cizinců a uložení správního vyhoštění. Žalobce se tedy na území České republiky nacházel

neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Navíc mu bylo dne 28.7.2016 uloženo správní vyhoštění. Dne 9.2.2017 byl žalobce zadržen na OPKPE, neboť nepředložil žádný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se vyhýbal povinnostem, nerespektoval svou povinnost vycestovat z území Evropské unie, zcela vědomě pobýval na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění. Z jeho jednání je zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, a to především, aby se vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat na území ČR. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že z chování žalobce je zcela možné předpokládat maření řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tak posoudil situaci žalobce zcela dostatečně a oprávněně uvedl, že za těchto okolností by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné a lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR.

Žalobce v žalobě upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016, který dle názoru žalobce uvádí, že rozšířený senát výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, čj. 7 Azs 269/2016 – 21, který uvádí, do jaké míry je nutné se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu.

Podle názoru soudu se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže dlouhodobě, opakovaně a vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. V případě žalobce, který vědomě a dlouhodobě nerespektoval právní řád České republiky, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11. dubna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová